CHEMAREA PARADISULUI ÎNTUNECAT

Era după-amiază şi ploaia cădea în rafale peste oraşul agitat şi prăfuit. Parbrizele maşinilor, geamurile magazinelor, siluetele trecătorilor – toate erau scăldate de şuvoaie necontenite. Abia dacă puteai vedea la câţiva metri distanţă.

Mă grăbeam, întrucât trebuia să am o întrevedere cu un reprezentant al unei firme concurente, şi îmi pregătisem un întreg discurs diplomatic pentru a nu se isca vreun conflict nedorit. Nu ştiam cum să ajung mai repede, ca nu cumva să îl fac să aştepte, iar acea ploaie deasă şi rece nu părea a îmi uşura situaţia.

Ufff! Ce pierdere de vreme şi cu firma aceasta, cu dorinţa de ”a fi numărul 1 pe piaţă”, cu atâtea statistici şi obiective... Chiar e de crezut că îi pasă cuiva? Că istoria ne va reţine nu numai strădaniile, dar chiar numele şi prezenţa pe o scenă vastă?

Însă, oricât mi s-ar fi părut de absurd, nu aveam de ales. Trebuia să îmi îndeplinesc îndatoririle legate de job, tot aşa cum atunci când îmi era sete trebuia să beau apă sau o băutură răcoritoare.

Coborâsem privirea în pământ, urmărindu-mi, stupid, propriii paşi, preocupat prea mult de a ajunge mai repede la destinaţie şi prea puţin de ce se afla în jurul meu.

În sfârşit... voi vedea exact ce voi avea de făcut la faţa locului. Dacă ceva din discursul pregătit nu se va mai potrivi cu contextul, am să improvizez.

Simţeam că se face din ce în ce mai rece în jurul meu, că aerul se aspreşte, aveam neta impresie că ceva bizar se întâmplă. Era anormal de rece, chiar şi pentru vremea ploioasă. Atunci am ridicat brusc privirea, pentru a cuprinde peisajul ce mă înconjura.

Mă aflam ca pe un drum de munte, izolat şi sinuos. În stânga mea se găsea versantul abrupt al muntelui, iar în dreapta se căsca o prăpastie imensă, în care aş fi căzut imediat în cazul nefericit în care aş fi alunecat. Mi-am ferit repede privirea, pentru a nu ameţi. Drumul care mi se deschidea în faţă era anevoios, avea curbe accentuate şi părea a deveni din ce în ce mai îngust.

Oare ce se întâmplă? Acum mai puţin de un sfert de oră mă aflam încă în oraş, aş fi putut jura asta. Cum de am ajuns aici? Iar înaintând pe acest drum necunoscut şi strâmt, cât de mari erau şansele mele de a scăpa cu viaţă?

Am trecut pe lângă păianjeni-gigant care, cine ştie cum, îşi făcuseră apariţia pe acolo, apoi mi s-a părut că las în urmă scheletul unui trecător care, cândva, făcuse imprudenţa de a se aventura prin zonă.

Era din ce în ce mai frig, şi acum începuse să bată şi vântul foarte tare.

Am privit fără să vreau, după multă vreme, în dreapta, acolo unde se căsca hăul ucigaş.

Am fost surprins să văd creaturi ale întunericului zburând deasupra

prăpastiei, în număr atât de mare încât acopereau priveliştea care ar fi trebuit să dezvăluie adâncurile acesteia. Erau acolo făpturi stranii, demoni înaripaţi, creaturi translucide, apoi am putut zări silueta impozantă a Zeului-Liliac, hidos, dar având dimensiuni fantastice, care îi făceau imposibilă apartenenţa la orice specie cunoscută de vieţuitoare aeriană.

Intrasem într-o lume magică, complet necunoscută. Am înaintat mai multe zeci de metri, făcând aproape echilibristică pe îngustul drum de munte, uluit şi fascinat de tot ceea ce vedeam împrejur, fără însă a putea înţelege nimic din cele ce mi se întâmplau.

M-am oprit pentru câteva momente în loc, fiindcă în depărtare se zăreau, ameninţătoare, siluetele unor lupi. Am privit din nou spectacolul acrobatic de deasupra prăpastiei, recunoscându-i frumuseţea, dar în acelaşi timp înţelegându-i prea bine apartenenţa la forţele întunericului.

De altfel, aceasta avea să mi se releve foarte clar în scurt timp: pentru câteva momente, demonii înaripaţi şi Zeul-Liliac au dispărut din peisaj, lăsând să se vadă o tablă cu o inscripţie imensă, suspendată deasupra prăpastiei, şi înconjurată de plase de păianjeni de dimensiuni gigantice, care de altfel păreau că o şi susţin.

”Welcome to the dark heaven”, se putea citi, destul de clar, acea inscripţie.

Am stat câteva momente nemişcat, ca hipnotizat de acele locuri, deşi pătruns de un frig atroce. Un trăsnet a părut că despică pământurile în două, apoi n-am mai ştiut ce se întâmplă nici cu mine, nici în jurul meu.

*

După încă o săptămână de lucru epuizantă, am simţit nevoia de a-mi pune un pic de ordine în viaţa personală. Nu înţelegeam deloc ce se întâmplase cu vizita mea pe acele tărâmuri întunecate şi misterioase, nici felul în care aceasta urma să-mi afecteze viaţa de acum încolo, dar pentru moment mă străduiam să nu mă las foarte impresionat de aceste lucruri. Poate intrasem într-o lume paralelă?

Trebuia să îmi găsesc timp mai mult pentru Sonia. Deja trebuise să se împace, cel puţin temporar, cu ideea că relaţia noastră nu era una oficializată, deja ultimul concediu data de mai multă vreme decât ar fi fost de acceptat, acum nu puteam să o fac să se simtă ca o companioană abandonată şi neglijată a unui workaholic care de-abia dacă mai are timp pentru o îmbrăţişare de noapte-bună. Nu voiam să-mi pierd serviciul, dar trebuia să fiu mai prezent în viaţa ei.

Pentru început, mă gândisem la o plimbare romantică în parc, urmată de o oprire la vreun pub, ceva care să ne facă să ne simţim cu adevărat bine, să mai uităm de griji.

Am coborât la metrou consultându-mi îngrijorat ceasul. Nu voiam să o fac să aştepte, lesne de înţeles că Sonia reprezenta pentru mine mult mai mult

decât reprezentantul firmei concurente, cu care, printr-un inexplicabil capriciu al sorţii, nu mai ajunsesem să mă întâlnesc.

Am urcat, peste câteva momente, în garnitura de metrou, cufundându-mă în lectura unui ziar pe care îl culesesem tot de prin zona aceea. Trebuia să fac cumva timpul să treacă mai uşor.

”O nouă ipoteză privind persoanele dispărute: lumile paralele care le absorb pentru totdeauna”, am citit undeva pe pagina a treia a jurnalului. Ah! Numai la aceasta nu doream să mă gândesc în acele momente.

Am mai parcurs câteva ştiri care se voiau a fi mondene, apoi am ieşit din metrou, fiindcă, din fericire, destinaţia nu era una prea îndepărtată. Sonia cred că deja ajunsese acolo.

Când am urcat însă la suprafaţă, am avut parte de o mare surpriză: mă aflam pe un tărâm straniu, îngheţat, demn de îndepărtata Antarctică. Am trecut pe lângă blocuri mari de gheaţă, cadavre de urşi polari, suprafeţe întinse ce păreau a aparţine unui lac îngheţat.

Înaintam, prudent, temându-mă că oricând s-ar fi putut despica gheaţa sub mine. Apoi am putut vedea ceva foarte straniu, diavoli sculptaţi în gheaţă care tronau în apropierea unor igloo-uri în care nu am avut curajul să intru. Aveau expresii atât de bine redate, cu ochi sticloşi şi ţinând în mâini un fel de trident cu care păreau gata să te străpungă, încât nu m-am apropiat prea mult nici de aceştia, întrebându-mă însă cine ar fi putut fi autorul bizarelor sculpturi, mai ales că ţinutul părea nepopulat, doar cadavrele urşilor amintind de existenţa unei forme de viaţă animală.

Un vânt rece, glacial, s-a abătut asupra acelor îndepărtate meleaguri, făcându-mă să mă chircesc.

Însă surprizele nu s-au oprit aici: la intrarea într-un sat magic, în care toate obiectele, clădirile, drumurile sau adăposturile erau în întregime din gheaţă, am fost întâmpinat de creaturi stranii, nepământeşti: foci-gigant, de culoare roşie, având pe frunte imprimată o pentagramă neagră.

M-am dat înapoi, speriat: mă aflam, evident, pe teritoriul diavolului.

Atunci una dintre ele mi-a vorbit, cu o voce clară, dar cu inflexiuni ca de robot, făcându-mă să mă cutremur:

”Bine ai venit în locul numit *dark heaven*, călătorule! Nu te întrebi de ce ai ajuns aici?”.

Nu am fost capabil să îi dau vreun răspuns. Am luat-o la fugă, terifiat, dorindu-mi cu ardoare să găsesc o ieşire din acel ţinut blestemat. Peste câteva sute de metri, m-am împiedicat, fiind aproape de a cădea direct cu gâtul într-un trident al unui demon sculptat în gheaţă.

Din fericire, m-am ales doar cu o julitură cauzată de impactul cu gheaţa şi cu o sperietură serioasă.

Când m-am ridicat de la pământ, însă, din cer au început să cadă bucăţi mari de gheaţă, ceva ce ar fi putut fi asemuit, în lumea de zi cu zi, cu o grindină uriaşă.

M-am aruncat din nou pe blocul de gheaţă, acoperindu-mi capul cu mâinile, pentru a nu fi lovit de vreun fragment zburător.

Apoi, deja înspăimântat şi îngheţat, mi-am pierdut cunoştinţa.

*

Când m-am trezit, pentru a doua oară, în lumea pe care o numeam sau o catalogam ca fiind reală, cu toate lucrurile neschimbate, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, dar cu un reprezentant al celeilalte firme şi o iubită care mă întrebau insistent ”unde am fost”, întrucât la întâlnire nu ajunsesem, serios bulversat de cele întâmplate, am hotărât să îmi consult medicul psihiatru înainte de data programată.

Ba chiar am ajuns la cabinetul acestuia cu o jumătate de oră mai devreme, de parcă nimic nu ar mai fi suportat, în acele momente, vreo amânare.

I-am explicat, aşa cum am putut mai bine, cele întâmplate. Lumile fantastice şi evadarea din real, dar şi întoarcerea ulterioară la toate lucrurile obişnuite - job, prietenă, spital, orice.

”Mi se pare ciudat”, i-am spus pe un ton apăsat, de parcă m-aş fi temut că n-o să mă audă, ”am descoperit un loc ireal, magic, care mă cheamă, mă aşteaptă, de parcă aş face parte din el – dar în acelaşi timp ştiu că este o magie a întunericului, un loc al demonilor, blestemat. Se numeşte, destul de sugestiv, de altfel, *dark heaven* – şi îmi apare în cele mai bizare înfăţişări, populat de cele mai stranii creaturi, demoni înaripaţi sau sculptaţi în gheaţă, zei-lilieci, foci mutante, vorbitoare, şi aşa mai departe”.

”Acest ţinut întunecat l-aţi descoperit, practic, de când? Îl puteţi asocia cu vreun eveniment anume produs în viaţa dumneavoastră?”.

”De curând. Nu sesizez nicio legătură vizibilă cu ceva deosebit, prima dată când am luat contact cu el trebuia să ajung la o întâlnire de serviciu”.

”Înţeleg. Dar spuneţi, totodată, că vi se pare că acest paradis întunecat *vă aşteaptă, vă cheamă*. Cum aţi defini această invizibilă legătură?”.

”Nu ştiu. Sincer, nu ştiu. Îmi dau seama că există undeva, dar îmi este cu desăvârşire imposibil să precizez unde sau să-mi dau seama de ce”.

”Aha. Este ceva care o ţine încă ascunsă. Dar să aveţi puţină răbdare, s-ar putea să iasă la suprafaţă în cel mai neaşteptat moment. Şi să fie o adevărată bombă, ceva la care nu vă aşteptaţi sub niciun motiv”.

”Adică?”, m-am interesat, curios. ”Ce vreţi să spuneţi?”.

”E o adevărată bombă”, repetă doctorul, misterios. ”Nu vă aşteptaţi la aşa ceva”, repetă, neluându-mi în seamă spusele.

Atitudinea lui m-a enervat şi am vrut să replic, dar în momentul în care mi s-a părut că văd pe fruntea lui o pentagramă neagră, exact ca acelea ale focilor roşii din ţinutul îngheţat, am renunţat la orice tentativă de dialog şi am părăsit grăbit cabinetul, mulţumindu-i politicos.

Ce coşmar!

Am mers pe strada care ducea către bulevardul principal, de unde urma să

iau din nou metroul, cu precauţie. Se făcuse deja seară şi trebuia să mă bazez doar pe iluminarea oferită de felinare.

Am sesizat imediat că, din nou, ceva nu este în regulă atunci când am observat că iluminarea era fosforescent-verzuie, stridentă şi în acelaşi timp morbidă, pe acele străzi pustii, în locul nuanţei de galben-portocaliu care ştiam sigur că aparţine felinarelor de pe acele străzi.

Mi-am ridicat privirea. Stâlpii de iluminat se zgâlţâiau, ca atinşi de cutremur, iar flacăra verzuie dansa parcă în jurul meu.

Am observat un trecător care se rezema de unul dintre stâlpi şi mi-am dus imediat mâna la buzunar. Voiam să îmi aprind o ţigară, dar îmi uitasem bricheta acasă sau, poate, în cabinetul psihiatrului.

”Aveţi un foc?”, l-am întrebat, tremurând.

”Fireşte”, răspunse şi se întoarse spre mine, dezlipindu-se de stâlp.

Am putut vedea, cu oroare, cum pe trupul omenesc din faţa mea stătea un cap cenuşiu de demon, cu ochi verzi-fosforescenţi, la fel ca şi lumina din felinare.

”Mulţumesc, am să o aprind mai târziu”, am strigat către el şi am luat-o la fugă spre ceea ce ar fi trebuit să fie ieşirea în bulevard.

Mi-am dat seama însă că, în loc de a ajunge la aceasta, coborâsem undeva într-un canal subteran.

Atmosfera era urât mirositoare, picături de apă se făceau auzite în timp ce cădeau în apa care clipocea pe jos, apoi am trecut printre nenumărate schelete umane. Deja nu mai ştiam ce să fac, încotro să mă îndrept sau cum aş fi putut să ies din acele locuri ale pierzaniei.

Am ajuns în faţa unei cripte din piatră şi am putut citi pe aceasta fatidica inscripţie: *The dark heaven*.

Simţeam că mă sufoc, că am rătăcit complet drumul către ieşire.

M-a luat cu leşin. Apoi n-am mai ştiut nimic.

*

Câteva zile, nu am fost bun de nimic. Am lipsit de la job, nu i-am răspuns la telefon Soniei, nici măcar activităţile zilnice nu le-am mai desfăşurat în mod normal.

Apoi m-am hotărât să o iau cumva de la capăt, fără a şti însă prea bine cum.

M-am adresat, în disperare de cauză, preotului în a cărui parohie mă aflam.

”Părinte, îmi doresc cu ardoare să văd Paradisul adevărat, Paradisul promis, dar în loc de aceasta sunt prins ca într-o pânză de păianjen, atras ca de un magnet de un loc straniu, întunecat, al demonilor şi animalelor mutante, al fricii şi al terorii...”.

”De când ai descoperit acest loc?”, mă întrebă pe un ton blând.

”Nu de mult timp”. ”Este exact opusul paradisului, este practic Infernul, numai că are o denumire ciudată, care sugerează că, pentru cine ştie ce

fiinţă sau zeitate, ar putea fi totuşi un paradis. *Paradisul întunecat*. Nu are rost însă să analizez prea mult acest lucru. Ştiu că este sălaşul diavolului. Părinte, vreau să văd Paradisul autentic, nu acest coşmar!!!".

"Ştii de ce ai venit prima dată aici? Ştii de ce consulţi un medic psihiatru?".

"Cum adică de ce? Pentru că...", am început, ezitant, apoi m-am oprit. "Nu, nu ştiu. Spuneţi-mi dvs.".

"De ce crezi că te cheamă acest loc? De ce pare a te aştepta de secole?". Părintele luă o scurtă pauză şi privi cu atenţie o icoană reprezentându-l pe Crist crucificat. Apoi continuă:

"Ai violat cu sălbăticie o elevă de liceu, traumatizând-o pe viaţă. Ai ucis un fost deţinut care ţi-a ameninţat mama, tăindu-i gâtul cu un cuţit. Ai furat zece mii de dolari din casa unei bătrâne care, ulterior, a murit în mizerie. Îţi este suficient ca să înţelegi de ce vizitezi sălaşul Satanei?".

"Nu se poate... Nu poate fi adevărat. Atunci, de ce nu sunt judecat pentru faptele acestea? De ce nu fac puşcărie?".

"Nu ai fost socotit responsabil de faptele tale. Medicul tău psihiatru afirmă că suferi de halucinaţii, tulburări de personalitate, afecţiuni schizoide. În aceste condiţii, niciun tribunal din lume nu te-ar fi putut condamna. Dar nici Paradisul adevărat nu ai fi avut cum să-l vezi".

"S-ar putea să iasă la suprafaţă în cel mai neaşteptat moment. Şi să fie o adevărată bombă, ceva la care nu vă aşteptaţi sub niciun motiv", mi-am amintit cuvintele psihiatrului.

Am stat câteva momente neclintit, incapabil de vreo reacţie. Apoi am început să plâng în hohote, smulgându-mi părul din cap.

"Spuneţi-mi că nu-i adevăraaaat!! Nu am făcut lucrurile acestea, nu eu!!! Nu sunt blestemat, nu am halucinaţii!! Nu eu, niciodată! Vreau să văd Paradisul autentic!!!", strigam cu disperare.

În amvon deja îşi făcuse apariţia o siluetă întunecată, dar eu n-am mai stat să o privesc. Am părăsit biserica şi am început să fug din nou.

Era frig afară, tot mai frig. Un frig care îţi pătrundea în egală măsură în trup şi în suflet, care te paraliza. Ca o adiere a morţii care vrea să îşi facă, pentru prima şi ultima oară, simţită prezenţa.

E frig. Mor. Sunt. Am fost.

Nu eu, nu aşa.

Nu sunt damnat.

Aş fi vrut să...

Chiar în faţa mea, pe stradă, a apărut un om cu cap de câine şi cu ochi verzi, care a început să vorbească.

Mi-am astupat urechile şi am răcnit.

*

Pe patul de spital, mă agitam încontinuu, dădeam din mâini şi din picioare

de parcă aş fi fost turbat.

”Ţineţi-l, acum, acum, faceţi-i injecţia”, ”E un caz tipic de refuz total al realităţii”, ”Are halucinaţii, trebuie să doarmă”, auzeam vocile medicilor în jurul meu.

”Nu eu, nu aşa... Nu am fost eu, nu am făcut toate acele lucruri”, am strigat.

Am privit ochii asistentei care ţinea seringa. Aş fi putut jura că erau ca de jad, verzi-fosforescenţi, prea strălucitori pentru a aparţine acestei lumi. Iar pe frunte mi s-a părut că desluşesc o pentagramă.

Apoi am simţit cum acul seringii îmi pătrunde sub piele. M-am mai zbătut încă puţin, apoi am adormit.

Văd o pajişte imensă, verde, scăldată în razele soarelui. Deasupra se deschide cerul azuriu, feeric, pe care plutesc norişori albi. Un albastru infinit... Un alb imaculat.

Printre norişori, zăresc îngeri care cântă la minunate harpe, acoperind cu acorduri delicate, diafane, văzduhul.

Văd, de deasupra Pământului, înălţimile albastre, semeţe, ale munţilor, acolo unde aerul este pur şi se avântă vulturii... Şi pădurile tropicale, cu frumuseţile lor supraomeneşti...

Apoi ceva care seamănă cu o grădină edenică, minunată, cu ape străvezii şi nuferi albi, cu flori roşii imense şi marmură albă, cu chipuri de îngeri sculptate în piatră...

Aici nu există moarte, frică sau durere, pentru că este însăşi Tărâmul Eternităţii, Raiul adevărat, Izvorul luminiii eterne.

Acum văd, pentru prima dată, Paradisul promis.

*

Medicii şi asistentele priveau neputincioşi trupul inert al pacientului.

”N-a suportat una dintre substanţe şi cordul i-a cedat... Trebuia sedat, trebuia să doarmă mult, mult şi liniştit, era singura soluţie... Acum îşi doarme somnul de veci...”, rosti medicul-şef.

”Probabil că acum vede ceva ce noi nu putem vedea. Un loc special, cum ar fi Paradisul! Dumnezeu să-l ierte!”, completă un coleg al său.